

»ZAL EEN MENSCH GOD BEROOVEN?« (Zie Maleachi).

DE STER VAN NEDERLAND

1 JUNI 1935

No. 11

40e JAARGANG

»Geen mensch, die geen eerlijk tiendebetalers is, kan het celestiale koninkrijk beërven. Door dat recht vestigt hij zich een eeuwig erfdeel. Er staat dus een diep beginsel op het spel, hetwelk des menschen veiligheid omvat, niet alleen voor dit leven, doch eveneens voor het toekomstige».

Melvin J. Ballard.

ENKELE OPMERKINGEN OMTRENT DES HEEREN TIENDE

door James E. Talmage

Het is een belangwekkend feit, dat gedurende de laatste jaren door vele secten en richtingen pogingen zijn aangewend, om het vroegere tiendestelsel weder in te voeren. De kerken organiseren vanuit hun leden verenigingen of clubs van „tiendebetalers”, die vrijwillig de gelofte afleggen, aan hun respectieve kerken een tiende van hun inkomen te betalen. De groote moeilijkheid, welke onze sectarische vrienden bij de weder daarstelling van het tiendestelsel onder hun talrijke secten ondervinden is — en zij beseffen dit zelf wel eenigszins — dat zij onder hun gezaghebbenden geen priesters of Levieten hebben, om de tienden in ontvangst te nemen en daarmede geheel overeenkomstig goddelijk gebod te handelen. De autoriteit van het Heilig Priesterschap is bij de regeling van het tiendesysteem des Heeren noodzakelijk. Het verdienen is des Heeren inkomstenmethode en Hij verlangt het van Zijn volk, niet, omdat Hij zilver of goud nodig heeft, maar omdat zij het dienen te betalen.

Vrijwillig en toch vereischt

Tiendebetalen dient vrijwillig te geschieden, een vrijwillig offer dus, en niet door wereldsche macht te worden gevegd, noch door oplegging van boete of andere materiële straffen te worden geforceerd. Hoewel eenerzijds de verplichting zelf-aanvaard is, dient ze toch door den verdienende met hart en ziel te worden waar-

genomen, wanneer hij voorgeeft, in de Kerk te staan en belijdt te leven door het geopenbaarde woord, hetwelk voor de geestelijke ontwikkeling harer leden gegeven werd. Zonder voorziening in deze training zou het leerplan in de sterfelijkheidsschool zeer onvolledig zijn. Het menschelijk verstand heeft geen billijker middel tot persoonlijke hulp in het lenigen der gemeenschapsnooden kunnen bedenken dan het eenvoudige tiendeplan.

Een ieder geeft een bedrag in verhouding tot zijn inkomen en geeft zodoende regelmatig en systematisch. De geest van het geven maakt de tiende heilig; en het is door de aldus verkregen middelen mogelijk, de stoffelijke belangen der Kerk te behartigen. Zegeningen, zoowel voor het welzijn van allen als persoonlijk belang, zijn binnen aller bereik. In het werk des Heeren is het penningske der weduwe even aannemelijk als het goudstuk van den millionair.

De Laterdaagsche Heiligen gelooven, dat het tiendestelsel door goddelijke volmacht in het leven is geroepen, en door hen moet worden nageleefd; en zij achten zichzelf gezegend, om aldus te mogen bijdragen tot den voortgang van God's doeleinden. Onder dit stelsel zijn de menschen persoonlijk en als een georganiseerd lichaam welvarend geweest. Het is de eenvoudige en doeltreffende inkomstenwet der Kerk; vanaf den tijd harer vestiging is de uitvoering ervan een succes geweest. Het ondervangt het collecteeren in godsdienstbijekomsten en maakt het verkondigen van de boodschap der Kerk door middel van het gedrukte en gesproken woord mogelijk; het draagt bij tot het bouwen en instandhouden van Tempels voor het welzijn van beiden, levenden en dooden, en de verschillende onnoemelijke wijzen, waarop men de menscheid kan dienen en helpen.

Er is een belangrijk verschil tusschen tienden en andere gaven. Hoewel het nakomen der tiendewet vrijwillig en uit eigen beweging moet geschieden, wordt tiendebetaling niettegenstaande dat door den Heere verlangd, werkelijk van hen geëischt, die uit eigen vrijen wil door den doop Zijn verbondskinderen zijn geworden.

Een groote en al te vaak begane fout is, dat wij het betalen van tiende beschouwen als het aan den Heere schenken van een gift. Dit geeft niet de volle waarheid weer. Er is voorzien in het geven van vrije gaven, wanneer men dat verkiest; en indien men met hart en ziel geeft en er van overtuigd is, dat men een beproefd gever is, zal die gift aannemelijk zijn en den gever als rechtvaardig worden aangerekend; doch dit is met de tiende niet het geval; de tiende is eerder een schuld dan een gift.

De tiende als een rente

Zooals het mij wil voorkomen, is het, alsof er tusschen mij en den Heere een contract is gesloten, en dat Hij daarbij tot mij gezegd heeft: „Gij hebt in deze wereld veel dingen noodig — voedsel, kleding en dekking voor uw familie en uzelf, de dagelijksche

levensbehoefden en datgene, wat kan bijdragen tot veredeling, ontwikkeling en gerechtvaardigde vreugde. Gij verlangt stoffelijke bezittingen om voor de hulp jegens anderen te gebruiken en daardoor voor uzelf en de uwen grootere zegeningen te ontvangen. Welnu, gij zult de middelen ter verkrijging van dit alles hebben; doch denk er aan, dat ze van Mij zijn en Ik op hetgeen Ik in uw handen toevertrouw, een rentebetaling verlang.

Uw leven zal echter geen aaneenschakeling zijn van vermeerdering van uw vermogen en bezittingen; gij zult zoowel verliezen als winsten kunnen boeken; gij zult zoowel uw tijden van moeilijkheden als vrede hebben. Enkele jaren zullen voor u jaren van overvloed zijn, en anderen jaren van gebrek. En nu, inplaats van te handelen, zooals landheeren dat zouden doen, — n.l. van u eischen, dat gij u verbindt, hun vooruit te betalen, hoe uw vermogen of vooruitzichten ook mogen zijn — behoeft gij Mij niet vooruit te betalen, doch wanneer gij ontvangen hebt; en gij zult Mij betalen naar verhouding tot hetgeen gij hebt ontvangen. Indien het is, dat in een jaar uw inkomen buitengewoon groot is, dan kunt gij u wel veroorloven, Mij wat meer te betalen; en mocht het volgend jaar een jaar van tegenspoed zijn en uw inkomen niet zijn, wat het was, dan zult gij Mij minder betalen; en indien gij tot de grootste armoede vervallen zijt, zoodat er in het geheel niets inkomt, dan betaalt gij Mij niets”.

Hebt u ooit een landheer op aarde gevonden, die gewillig was, een dergelijk contract met u aan te gaan? Wanneer ik de vrijlating in dit alles beschouw en de zorgzaamheid bedenk, welke de Heere voor mij heeft, gevoel ik in mijn hart, dat ik ternauwernood mijn gelaat naar Zijn hemel zou kunnen wenden, indien ik trachtte, Hem die gerechtigde rente te onthouden.

Een gelijk voorrecht voor allen

Bedenkt daarbij verder, hoe Hij daardoor er in heeft voorzien, dat zelfs de nederigste overvloediglijk de zegeningen van Zijn huis mag ontvangen. De rijkdom des hemels wordt niet bewaard voor de rijken der aarde; zelfs de armste kan een aandeelhouder zijn in dat groote lichaam van onzen God, dat werd georganiseerd ter bereiking van Zijn doeleinden, ter uitbreiding van het Evangelie, voor het bouwen van Tempels en andere aanbiddingshuizen tot Zijn naam en in het goeddoen aan alle menschen.

Laat ons niet vergeten, dat het heden een dag van offerande is en een dag voor het betalen van tiende door allen, die belijden, leden van de Kerk van Jezus Christus te zijn, en wien de belofte is gegeven, dat zij in den verbrandingsdag vóór de tweede komst van Christus zullen behouden worden. (Zie *Leer en Verbonden* 64: 23; vergelijk Maleachi 4).

Ten slotte is veel meer het hoofddoel van de vestiging der tiendewet de ontwikkeling der ziel van den tiendebetaler dan het voorzien in inkomsten. Het laatste is wel een allerbelangrijkst

doel, want in zooverre er geld noodig is voor het doen voortrollen van het werk der Kerk des Heeren, verlangt de Heere geld, dat door het geloof van den gever geheiligd is; doch onschatbare zegeningen, berekend naar het geldstuk van het Koninkrijk, verzekert zich hij, die strikt volgens de tiendewet handelt, omdat de Heere het bevolen heeft.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van blz. 55)

HOOFDSTUK IX (Vervolg)

Les 16

Manieren van lesbehandelen

4. *De verhandeling- of lezingmethode.* Een leerling gaf eens dezen eenigen uitleg aan de lezing-methode: „Deze methode zou niet zoo heel slecht zijn, indien een leeraar werkelijk een lezing gaf — gewoonlijk praat hij alleen maar en veel praten, wanneer men niet veel te zeggen heeft, is voor een klas tamelijk ontmoedigend”. In deze woorden vinden we de grootste kritiek op het gebruik van de lezing-methode bij het onderwijs. Tenzij de leeraar zeer bekwaam is, geleerd en zeer veel interessant materiaal tot zijn beschikking heeft, wordt deze methode gewoonlijk meer „praten”.

Het doelloos en in de ruimte-praten is de eenvoudigste onderwijs-methode, daarom wordt ze zooveel gebruikt. Prediken dient vanaf een preekstoel te worden gedaan en in de klas slechts zeer weinig plaats te hebben. De leeraar, die steeds maar het meest van den tijd praat, overschat zijn eigen gedachten en geringschat de ideeën van anderen. Veel praten onderdrukt initiatief en zelfstandig denken. Bovendien biedt het geen gelegenheid, de leerlingen te ontwikkelen in het uiten van eigen gedachten en helpt den leeraar niet in 't minst, om na te gaan, hoe het gesprokene op de gedachten der leerlingen inwerkt. Elk ervaren leeraar weet, dat het verbazingwekkend is, welke onjuiste denkbeelden een klas zich kan vormen van het slechts aanhooren van een les. Wanneer hun de gelegenheid wordt gegeven, hun conclusies te zeggen, zullen zij zichzelf van vele verkeerde indrukken vrijmaken. Het ernstige bezwaar tegen het gebruik van de lezing-methode bij godsdienstig klasseonderricht is, dat ze de werkzaamheid van den leerling onderdrukt en poogt, om leeren een luister-proces te doen zijn, zonder gelegenheid voor den leerling om op de onderwerpen in te gaan of zich te uiten.

Doch er zijn aan de lezing-methode ook voordeelen verbonden, ondanks de hiervoren besproken ontkennende punten. Met doelmatige voorbereiding en verstandig gebruik ervan, wordt ze een machtig hulpmiddel ter voorlichting. De navolgende verklaringen zullen aantoonen, dat wanneer binnen bepaalde grenzen gebruikt, de lezingmethode een waardevol onderwijsmiddel is:

1. Het is een behulpzame manier om een geschikten grondslag te leggen voor de inleiding van nieuw materiaal en voor het opwekken der belangstelling, zoodat dit materiaal ook grif ingang zal vinden. Bij godsdienstonderwijs hangt veel van ons succes af van een juist begin en het voornaamste aanknoopingspunt, dat we vinden. Een aansporende en inspireerende lezing kan het beste middel zijn tot een gepast begin. Bij voorbeeld: wanneer de leeraar een les zal behandelen over het martelaarschap van Joseph Smith, kan men grooter belangstelling wekken, door eerst een grondslag te leggen van andere martelaars, welke de geschiedenis kent. Men wordt aangedaan door het hooren vertellen over de factoren en karaktereigenschappen van den martelaar, zooals te zien in den dood van Socrates, van Abinadi, van Jezus — van zoovele anderen.

2. Een tweede voordeel is besparing van tijd en materiaal. Een goede lezer kan in een uur de resultaten van jarenlange navorschingen, studie en ervaring weergeven; zeer dikwijls berusten besprekingen op beschouwingen omtrent groote bewegingen, welke nogal buiten het terrein van onmiddellijk onderzoek liggen; het gebeurt vaak, dat een voldoende begrip van huidige vraagstukken een achtergrond van daaraan voorafgegaane ontwikkeling insluit; dan heeft de lezing een zeer onderscheiden waarde.

3. Er zijn tijden, dat, na maandenlange bespreking, een klas waarlijk hongert naar een goede, krachtige opheldering van alle vraagstukken, opgenomen in een overzicht, hetwelk op de hoofdzaken den nadruk legt. Indien de leeraar bekwaam is, behooren zulke „afdoende” klasuren tot de meest waardevolle der onderwijzerservaringen. Een goed voorbereide lezing kan onder zulke omstandigheden van buitengewoon groote waarde zijn.

4. Ten laatste is er mogelijk in een volmaakte lezing iets, dat den leerlingen aanzet en bijdraagt tot de inspiratie van onderwijs. Geestdrift en het gehoor geven aan een juist gesteld beroep op iemand werken aanstekelijk — het zich waarlijk wijden aan een zaak en vol vuur zijn, met de overtuiging, dat het er in het leven wèl opaan komt, geeft den leeraar een bezieling, welke hem er bij tijden toe drijft, zich te uiten in een boodschap, welke zoowel *hitte* als *licht* uitstraalt. Zulk een boodschap verdient en vraagt om een lezing. Natuurlijk dienen zulke lezingen echter ook wel-doordacht te zijn. Zij verliezen in kracht, wanneer het veelvuldig gebruik ervan ze tot een gewoonte maakt.

Laat ons dus bij wijze van resumé zeggen, dat de *ware lezing* voor het onderwijs een waardevol bezit is; wanneer men er meer van maakt dan slechts *praten of prediken*, is het regelmatig gebruik er van zeker aan te bevelen.

VERSLAG DER GRONINGSCHER CONFERENTIE, gehouden op 4 en 5 Mei 1935

Zaterdagavond 8 uur. De eerste vergadering dezer conferentie werd onder leiding van districts-president H. R. Williams aange-

vangen met het zingen van lied no. 17: „Gij, Ouderlingen Israëls”, waarna Zr. D. Anjewierden van Utrecht opende met gebed. Hierna werd lied no. 3: „Leid ons, Goede meester”, gezongen. Na een korte inleiding door Ouderling Williams spraken achter-eenvolgens Ouderling M. H. Walton, districts-president te Utrecht, Ouderling C. H. Esperson, gemeentepresident te Arnhem en Ouderling H. G. Bingham, Sen. Ouderling te Leiden. Als tusschenlied werd lied no. 36: „Wat is waarheid?” gezongen, waarna Ouderling N. W. Kooyman, gemeentepresident te Apeldoorn en Ouderling J. M. Landward, zedingssecretaris het woord voerden. Tot slot werd lied no. 30: „Zion” gezongen, waarna Ouderling T. G. Call, Sen. Ouderling te Amsterdam, dankzegging uitsprak.

Zondagmorgen 10 uur. Het openingslied voor deze vergadering was no. 117: „Der Kinderen Gebedslied”, waarna Ouderling H. Visser van Amsterdam bad. Het Groningsche koor zong: „I do remember thee”, waarna Ouderling A. W. Miller gem.-pres. te Almelo een inleiding tot het Avondmaal gaf. Nadat het Avondmaal was rondgediend en Ouderl. Williams het welkomstwoord had uitgesproken, werd een kort verslag gegeven van de werkzaamheden in het Groningsche district. Uit dit verslag vernamen wij o.m., dat het Groningsche district 380 leden telt, 142 mannelijke en 191 vrouwelijke. 29 Broeders zijn dragers van het Heilig Priesterschap. De laatste 6 maanden zijn er 4 kinderen ingezegend en zes nieuwe leden tot de Kerk toegetreden. Gedurende de week vóór de conferentie werd het geheele gebouw van binnen geverfd en ziet er keurig uit.

Nadat de autoriteiten van Kerk en Zending waren voorgesteld en eenparig ondersteund, hoorde men als eerste spreker Br. D. Anjewierden Jr. van Utrecht. Als tusschenlied zong het koor: „Rejoice the Lord is King”, waarna Zr. Hermana F. Lyon, cons. raadvrouw in de vrouwenorganisaties der Zending en Zr. J. A. Riet, opzienster in het Jeugdwerk der Zending, alsmede Ouderling L. E. Whetman, districts-president van Amsterdam, de vergadering toespraken. Zoowel sprekers al spreeksters schetsten duidelijk de verantwoording der ouders in het opvoeden hunner kinderen in het Evangelie, alsmede de wegen, die wij dienen te volgen, ten einde onze kinderen tactvol te laten weten, wat zij al dan niet mogen doen, zoodat wij de gevoelens der kinderen niet zullen kwetsen en zodoende wellicht een onherstelbare fout begaan.

Alle aanwezigen zongen tot slot lied no. 166: „Zingen wij voor 't scheiden”, waarna Ouderling R. L. de Korver van Arnhem dankzegging opzond.

Zondagmiddag 3 uur. De vergadering werd aangevangen met het zingen van lied no. 67: „Wij danken U, Heere”; Ouderl. H. R. Stephenson bad. Lied no. 26: „O, mijn Vader!” werd vervolgens gezongen, waarna 2 kindertjes werden ingezegend. Van Br. D. Kramer van St. Jacobi Parochie, Zr. P. v. Komen van Groningen,

Br. H. Drent, 2en raadgever der Groningsche gemeente en Zr. S. Scheer, Pres. in het Z.H.V.-Hoofdbestuur, hoorde men een levende getuigenis omtrent de echtheid van het herstelde Evangelie en de vreugde, welke deze broeders en zusters door het gehoorzamen daaraan mogen genieten. Door Ouderling J. Dieu Jr. van Groningen werd een zangsolo ten gehoor gebracht, waarna allen aanwezigen een gelegenheid werd gegeven, hun getuigenis te geven. Hiervan werd gebruik gemaakt door 4 leden van Groningen, 1 van Amsterdam, 1 van Utrecht, 1 van Rotterdam, 4 verspreide leden en 5 zendelingen, totaal door 16 personen. Tot slot werd door alle aanwezigen gezongen lied no. 172: „Eer de Zon verdwijnt”, waarna Ouderl. L. R. Ossmen, gem.-pres. te Alkmaar, dankzegging opzond.

Zondagavond 8 uur. Lied no. 48 „God's Geest” werd als openingslied voor deze laatste vergadering gezongen; Ouderling Th. Sumsion, gemeentepresident te Den Helder, ging voor in gebed. Door het koor werd lied no. 24: „Het graan en het onkruid” gezongen. Door Ouderling Williams werd bekend gemaakt, dat het onderwerp voor deze vergadering „Het Boek van Mormon” was. Br. K. Woltjer, gemeentepresident te Groningen, behandelde de vraag „Is de Bijbel genoeg?” Hoewel de Bijbel veel schoons bevat, bestaat de mogelijkheid, dat hij niet geheel feilloos is, aangezien hij reeds zoovele malen vertaald werd. De Bijbel zelf spreekt over een ander boek, dat te zamen met den Bijbel één zou zijn. Ouderling R. J. Willey van Den Helder gaf een zangsolo ten beste, waarna Br. W. van Komen „De Zending van het Boek van Mormon” behandelde. Hij zeide, wat het Boek van Mormon was, n.l. een nieuwe getuige van Jezus, en waarom het ons het Evangelie duidelijker verklaart. Ouderling K. E Knapp, Overziener der Z.S. en O.O.V. in de Zending, geeft antwoord op de vraag „Wie zijn de Amerikaansche Indianen?” Ouderling J. Dieu Jr. van Groningen zong daarna „The Holy City”, waarna als laatste spreker President T. E. Lyon het woord voerde en uiteenzette wat het paradijs is, waar het is en wie er heen gaan, alsmede enkele andere leerstellingen, waarop het Boek van Mormon zeer duidelijk licht werpt. Als slotlied werd gezongen lied no. 65 „Eert den Profeet”, waarna Br. A. Croese van Amsterdam dankzegging uitsprak.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en Zondag in Juni

HOOFDSTUK XI

Van Judea naar Galilea

Des doopers getuigenis van Jezus

Den volgenden dag ging Jezus op weg naar Galilea, wellicht vergezeld door enkelen of allen zijner pas-gemaakte discipelen; en onderweg ontmoette Hij een man, Philippus genaamd, in wien Hij

eveneens een zoon van Israël herkende. Tot Philippus zeide Hij: „Volg Mij”. Het was de gewoonte bij rabbijnen en andere leeraars in dien tijd, om zooveel mogelijk vermaardheid te krijgen, zoodat velen getrokken zouden worden om aan hun voeten te zitten en als hun discipelen bekend zouden worden. Jezus koos echter Zijn eigen onmiddellijke metgezellen; en, wanneer Hij hen gevonden had en in hen den geest waarnam, welke reeds in het voorbestaan tot de aardsche zending van het apostelschap was gekozen, riep Hij hen. Zij waren zijn dienstknechten; Hij was de Meester. ¹⁾

Philippus vond spoedig zijn vriend Nathanael, tot wien hij getuigde, dat Hij, van wien Mozes en de profeten geschreven hadden, eindelijk gevonden was; en dat Hij niemand anders dan Jezus van Nazareth was. Nathanael, was, zooals zijn later verslag aantoont, een rechtvaardig man, oprecht in zijn hoop en verwachting van den Messias, doch toch nog geneigd te gelooven zooals het gansche Jodendom — dat de Christus in koninklijke statie zou verschijnen, zooals dat een Zone Davids betaamde. Het feit, dat zulk een Persoon uit Nazareth zou komen, de vermaarde zoon van een eenvoudigen timmerman, verwekte verwondering, zoo niet ongehoovigheid in het argeloos brein van Nathanael, en hij riep uit: „Kan er van Nazareth iets goeds komen?” Philippus antwoordde was een herhaling van Christus' woorden tot Andreas en Johannes — „Kom en zie”. Nathanael verliet zijn plaats onder den vijgeboom ²⁾, waar Philippus hem had gevonden en ging heen, om zelf te zien. Toen hij naderbij kwam, zeide Jezus: „Zie, waarlijk een Israëliet, in welken geen bedrog is.” Nathanael zag, dat Jezus zijn gedachten kon lezen en vroeg verbaasd: „Van waar kent gij mij?” In antwoord daarop toonde Jezus zelfs grootere macht in het doorzien en waarnemen onder omstandigheden, waarin gewone waarneming onwaarschijnlijk, zoo niet onmogelijk was: „Eer U Philippus riep, daar gij onder den vijgeboom waart, zag Ik u.” Nathanael antwoordde met overtuiging: „Rabbi, Gij zijt de Zone Gods, Gij zijt de Koning Israëls”. Hoe ernstig de getuigenis van den man ook was, berustte ze toch hoofdzakelijk op zijn erkenning van wat hij als een bovennatuurlijke macht in Jezus zag; onze Heere verzekerde hem, dat hij nog grooter dingen zou zien: „En Hij zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, zeg ik ulieden; van nu aan zult gij den hemel zien geopend en de engelen Gods opklimmende en nederdalende op den Zoon des menschen”.

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Tot de apostelen zeide de Heere op zekere gelegenheid: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren”. (Joh. 15:16; zie ook 6:70).

²⁾ Een gunstige plaats voor rust, overpeinzing en studie; I Kon. 4:25; Micha 4:4.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistentente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Tienden

„Een ding wordt van de handen van dit volk verlangd, om te worden begrepen, zoodat het geen noodzaak is, ieder jaar een gebod te ontvangen, namelijk : „hun tienden te betalen.”

Brigham Young.

De tiendewet is een toetssteen, waardoor de leden der Kerk persoonlijk zullen worden beproefd. Elk mensch, die dit beginsel niet nakomt, zal bekend worden als iemand, die zijn plicht als lid der Kerk verzaakt, en die niets doet ter bevordering van den tijdelijken voortgang van het Koninkrijk van God.”

Joseph F. Smith.

In deze ronduit gegeven woorden van twee der groote profeten der Laterdaagsche Kerk, vinden we een duidelijke uiteenzetting van den financieelen plicht, welken wij tegenover onzen God en Zijn Koninkrijk op aarde hebben. De menschen, die het Evangelie niet begrijpen, zien gewoonlijk ook niet in, waarom er van hen verwacht wordt, dat zij een gedeelte van hun verdiensten aan God's koninkrijk op aarde moeten terugbetalen. Daar zij voor hun inkomen hebben gewerkt, zijn ze geneigd te gelooven, dat het van henzelf is, en het kunnen besteden, zooals zij dat het beste achten. Zulk een houding toont echter aan, dat zij een groote waarheid uit het oog verloren hebben, welke de Psalmist verkondigde, toen hij zeide : „De aarde is des Heeren, mitsgaders hare volheid”. (Ps. 24 : 1). In werkelijkheid bezitten we niets en kunnen niets bezitten in dit leven, daar alles aan God behoort. Hij plaatst ons hier op aarde en door ijver en doordenken kunnen wij de rentmeesters of bewaarders van Zijn bezittingen op aarde worden.

Voor het gebruik van deze eigendommen of van de verdiensten, welke wij voor onzen arbeid ontvangen, verwacht de Heere van ons één tiende terug als rente op ons rentmeesterschap. Geen betalingsstelsel kan juister zijn. Indien niets wordt verdiend, zijn wij ook geen tienden verschuldigd. Indien wij een inkomen hebben, verdienen wij het, en verlaten ons op de zegeningen des Heeren, om ons te blijven zegenen.

Vele menschen zijn van plan, tienden te betalen, doch wanneer het week- of maandgeld is ontvangen, weten ze er zooveel gebruik van te maken, dat er niets over is voor des Heeren tiende. Met goede voornemens zijn zij steeds van plan, het de volgende maand te betalen, of hun tienderekening vóór het einde van het jaar te vereffenen, doch wanneer de tijd voor aanzuivering daar is, is de Heere nog niet betaald. In geen ander geval is de waarheid van het oude gezegde: „van uitstel komt afstel” zoo vaak waar gebleken, dan in het geval van uitstel der tiendebetaling. De beste manier, opgedaan door ruime ondervinding in de laatste honderd jaar, is aldus door vooraanstaande Kerkleiders omschreven: „Nu is de tijd voor tiendebetaling — niet volgende maand of volgend jaar — maar nu, wanneer u ze ontvangt”.

Vele menschen, die geen tienden betalen of niet willen betalen, trachten allerlei verontschuldigen te vinden, om den Heere, hetgeen Hem toekomt, te onthouden. Met buitengewoon handige, oogenschijnlijk logische berekeningen en rekenkundig goochelen met cijfers bewijzen zij hun brandend geweten, dat zij geen inkomen hebben, en daarom geen tiende schuldig zijn. God beziet dit echter anders en vraagt: „Zal een mensch God berooven?” Geen argumentenreeks kan de wet van God, welke een tiende van iemands inkomen vraagt, ongeldig maken. Te dikwijls wordt vergeten, dat wij in den oordeelsdag geoordeeld zullen worden naar hetgeen in de „boeken” van ons aardsch bestaan geschreven staat. In geen geval zullen de verslagen der tiendeboeken dan de minste zijn, omdat deze de namen bevatten van hen, die dapper hebben geholpen aan den opbouw van God's Kerk en Koninkrijk op aarde.

„Zal een mensch God berooven?” Zekerlijk zal niemand, die den naam van Laterdaagsche Heilige waardig is, dit doen! Laat de maand Juni het begin zijn van een wedergeboorte tot de volle gemeenschap met God voor allen, die deze belangrijke leerstelling veronachtzamen, door hun naam weder in de tiendeboeken der Kerk te doen aanbrengen.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK IX.

Nadat ik in de herfst van 1836 van mijn zending in het Zuiden was teruggekeerd, tezamen met ouderlingen A. O. Smoot en Jesse Turpin, bracht ik de volgende winter te Kirtland door. Gedurende die tijd bezocht ik de school van Professor Haws, die Grieks, Latijn en Engels onderwees. Ik bepaalde mij het meest bij Latijn en Engels.

Deze winter en de daaropvolgende lente kunnen in vele op-

zichten als de belangrijkste tijd in de geschiedenis der Kerk worden beschouwd, wanneer we in aanmerking nemen de begiftigingen en leringen, die in de tempel werden gegeven en de grote afval, welke volgde.

Op 13 April 1837 trouwde ik met Phoebe Whitmore Carter en ontving twee dagen later mijn patriarchale zegen onder de handen van Vader Joseph Smith, den patriarch.

Ik voelde mij door de geest van God gedreven, om op zending te gaan naar de Fox eilanden, ten oosten van de Maine-kust gelegen, van welk land ik niets afwist. Ik maakte mijn gevoelens den apostelen bekend en ze raadden me aan, om te gaan.

Daar ik voelde, dat het mijn plicht was, om op zending te gaan, bleef ik niet een jaar namijn huwelijk thuis, zoals de wet van Mozes voorschreef. Integendeel, ik ging juist een maand en een dag na die belangrijke gebeurtenis van huis en liet mijn vrouw achter bij Zuster Hale, waar ze een poos zou blijven.

Ik verliet Kirtland goedsmoeds, te zamen met Ouderling Jonathan H. Hale, en liep 20 K.M. naar Fairport, waar we ons aansloten bij Oud. Milton Holmes. Toen gingen we aan boord van het stoomschip „Sandusky”, en gingen op weg naar Buffalo en vandaar naar Syracuse door Erie-kanaal. Toen liepen we naar Richland, Owego County, N.Y., waar ik mijn twee broers ontmoette, die ik in verscheidene jaren niet gezien had.

Nadat we daar een nacht hadden doorgebracht, zetten we onze reis voort naar Sackett's Harbor, en staken per stoomschip „Oneida” het Ontario-meer over naar Kingston, Upper Canada en gingen vandaar ook per boot langs het kanaal naar Jones Falls, vanwaar we liepen naar een plaats, Bastard genaamd.

Hier vonden we een vertakking van de Kerk, welke werd gepreseed door John E. Page en James Blakesley. We gingen met hen mede naar de vergaderzaal en woonden een conferentie bij, waarin drie honderd leden der Kerk tegenwoordig waren.

Twee en dertig personen werden voorgesteld om te worden verordineerd, hetgeen mij gevraagd werd om te doen, te zamen met Oud. Wm. Draper. We verordineerden zeven ouderlingen, negen priesters, elf leraars en vijf diakenen.

In deze conferentie spraken we verscheidene malen tot het volk en aan het einde werden we geroepen om een vrouw te zalven, die van den duivel bezeten was. Ze was toen stom en leed zeer door de boze geesten, die haar bezaten. Ze geloofde in Jezus en in Zijn dienstknechten en wilde, dat wij haar zouden zalven. Vier broeders legden de handen op haar hoofd en geboden den duivel, in de naam van Jezus Christus, van haar uit te gaan. Dit geschiedde onmiddellijk en de vrouw stond met vreugde op en dankte God; want, naar haar geloof was zij van dat uur af gezond.

Een kind, dat ook ziek was, werd eveneens door oplegging der handen genezen, overeenkomstig het woord van God.

We liepen 45 K.M. verder om een andere gemeente der Kerk te bezoeken te Leeds, waar we John Gordon en John Snider ontmoetten. Hier hielden we een vergadering en gaven onze getuigenis tot het volk.

Een zuster Garns kwam naar ons toe en vroeg ons om twee van haar kinderen te zalven, die ziek waren. Een der kinderen was nog maar een zuigeling, die op sterven lag. Ik nam het in mijn armen en bracht het voor de ouderlingen, die het kind de handen oplegden; het werd onmiddellijk gezond en ik gaf het de moeder geheel hersteld terug.

Daarna legden we het andere kind de handen op, hetwelk ook direct genas. Dit werd door de macht van God gedaan, in de naam van Jezus Christus, en de ouders prezen God voor Zijn goedheid.

Nadat we de Heiligen in die plaats hadden verlaten, keerden we naar Kingston terug en staken te zamen met Izaak Russell, John Goodson en John Snider het Ontariomeer over. Broeder Russell scheen voordurend gekweld te worden door boze geesten welke hem volgden, toen hij op zending naar Engeland ging, waar apostelen Orson Hyde en Heber C. Kimball, toen zij hem zalfden, een heftige strijd met hen te voeren hadden, zoals Broeder Kimball in zijn eigen verslag schreef.

Broeder Russell, Goodson en Snider gingen met ons mede naar Schenectady, waar ze ons verlieten om door te gaan naar New York, om met Ouderlingen M. Kimball en Hyde op zending naar Engeland te gaan.

Nadat deze broeders ons hadden verlaten, gingen we per spoor naar Albany, en liepen vandaar naar Canaan, Connecticut, waar we een vertakking der Kerk vonden en eveneens Jesse en Julian Moses en Francis K. Benedict.

Wij vergaderden twee dagen met de Heiligen in Canaan, en ik verordineerde Julian Moses en Francis K. Benedict tot ouderling.

Nadat we verscheidene vergaderingen in de stad Colebrook gehouden hadden, en ik mijn halfzuster Eunice Woodruff bezocht had, die daar onderwijzeres was, ging ik naar Avon, mijn geboorteplaats. Daar bezocht ik vele van mijn vroegere bureu en bloedverwanten en ging ook naar het graf van moeder, Bulah Woodruff, die 11 Juni 1808 was overleden, op 26-jarige leeftijd.

Op haar grafsteen waren de volgende woorden gegraveerd :

Een lieve verschijning, met edelmoedige ziel,
Een kameraad, waar op te bouwen viel;
Rechtvaardig en oprecht, en steeds haar vrienden trouw,
Bemind als zij, betreurd als zij, werd nooit een vrouw.

Aan het einde van de dag liepen we 10 K.M. naar Farmington, waar mijn vader, Aphek Woodruff woonde en ik had het gelukkig voorrecht, hem weer te ontmoeten en ook mijn stiefmoeder, die ik

in zeven jaar niet had gezien. Ze begroetten mij met grote vriendelijkheid en het was een blijde ontmoeting.

Nadat ik een dag of twee bij mijn vader had doorgebracht, keerde ik terug naar Avon, waar de meesten mijner familieleden woonden en ik hield bij hen vergaderingen en op 12 Juni 1837 doopte ik mijn oom, Ozen Woodruff, zijn vrouw Hannah en hun zoon John, en we verheugden ons, want dat was de vervulling van een droom, die ik in 1818 had gehad, toen ik elf jaar oud was.

Op 15 Juli had ik de gelegenheid om te spreken ten huize van mijn oom, Adna Hart. Terwijl ik daar was, had ik het gelukkig voorrecht, mijn vrouw, Phoebe W. Woodruff te ontmoeten, die van Kirtland was gekomen en met mij naar haar vader's huis in Scarboro, Maine, ging.

Degenen, die te zamen waren gekomen, om mij te horen spreken, waren bloedverwanten, buren en vroegere vrienden. Na de vergadering gingen we naar mijn vader in Farmington terug, waar ik de avond met mijn vader, stiefmoeder, zuster en vrouw doorbracht. Ouderling Hale was ook bij ons.

Op 19 Juli ging Ouderling Hale naar zijn vrienden in New Rowley, Mass., en dezelfde avond hield ik een vergadering in de Methodistische vergaderzaal in de stad Farmington. Ik had een grote menigte inwoners, waarmede ik in mijn jeugd had omgegaan. Mijn ouders, vrouw en zuster woonden eveneens de vergadering bij. De vergaderden schenen met mijn onderwezen leerstellingen ingenomen en ze vroegen me, nog een vergadering te houden; maar ik wilde mijn reis voortzetten, en op 20 Juli nam ik afscheid van mijn vader, stiefmoeder en zuster, en ging met mijn vrouw naar Hartford.

Bij mijn aankomst te Hartford betaalde ik, daar ik niet voldoende geld had voor beiden, de reis voor mijn vrouw naar Rowley, Mass., waar een gemeente der Kerk was, waarover Br. Nathaniel Holmes, vader van Jonathan en Milton Holmes presideerde, en ging zelf te voet verder.

De eerste dag liep ik 83 K.M., de tweede dag 77 K.M., en de derde dag 58 K.M. en kwam om twee uur te Rowley aan, en had in een kleine twee en een halve dag 218 K.M. afgelegd.

Ik bracht 8 dagen te Rowley door, hield vergaderingen en bezocht de Heiligen, alsmede de familie Holmes en vertrok toen weer op 1 Augustus.

Op 8 Augustus bezocht ik met mijn vrouw en Oud. Hale mijn schoonvader, Ezra Carter en zijn familie in Scarboro, Maine, en dat was de eerste maal, dat ik een van haar familieleden ontmoette. We werden vriendelijk ontvangen. Mijn vrouw was ongeveer een jaar van huis geweest.

Ik bracht 8 dagen bij vader Carter en gezin door en een dag ging ik met Fabian en Ezra Carter, mijn zwagers, in een boot op zee vissen. We vingden 250 stuks kabeljauw, schelvis en stokvis en we zagen vier walvissen, zelfs twee tegelijk, en dat was de

eerste keer in mijn leven, dat ik de soort vis gezien had, waarvan gezegd wordt, dat hij Jona heeft verslonden.

Op 18 Augustus 1837 verliet ik mijn vrouw en haar familie (zij bleef bij hen) en ging in gezelschap van Jonathan H. Hale op de zending, welke ik te Kirtland in gedachten had.

Wij liepen 16 K.M. naar Portland, en gingen sloop op het stoomschip Bangor, hetwelk ons naar Owl's Head bracht, waar we aan boord van een sloep gingen, welke ons op de 20ste om 2 uur voormiddag op het North Fox eiland aan land zette.

(Wordt vervolgd).

DE O.O.V. JUNI-CONFERENTIE

Wederom wacht ons in de komende O.O.V.-conferentie een heerlijke tijd van geestelijk feesten, karakterontwikkeling en intellectueelen groei. Zulke conferenties zijn immer verheugende dagen en bieden ons de gelegenheid, om onze oude vrienden en geloofsgenooten weder te ontmoeten, en naar de levende woorden des eeuwigens levens te luisteren.

Gewoonlijk is er echter een wanklank in de vergaderingen dezer conferenties, veroorzaakt door de vele menschen, die praten, elkaar groeten en vriendschapsbanden vernieuwen. Wanneer enkele honderden menschen in een zaal dit tezelfder tijd doen, scheidt dit een chaos en veroorzaakt een rumoer, hetwelk in een huis van aanbidding in 't geheel niet op zijn plaats is. Zulk een wanorde kan en mag dan ook van nu af niet meer worden geduld, en het is te wenschen, dat zij, die de conferentievergaderingen bezoeken, met hen, die over deze vergaderingen de leiding hebben, zullen medewerken, en hun deel zullen doen tot het handhaven der orde. Laat ons in gedachten houden, dat „God's huis een huis van orde is”. Helpt dit bevorderen door uw persoonlijk gedrag en voorbeeld.

MIJN PERSOONLIJK PLAN TOT HET IN DADEN OMZETTEN VAN DE 1934-1935 LEUZE

door

Johannes Siphema, Salt Lake City, Utah

Ben ik verknocht aan de Kerk? Zeker. Doch om mijn daden de tolk te laten zijn van mijn verknochtheid is de zwaarste last, die op mijn schouders rust. Niemand zal van mij verlangen, dat ik in volmaking leef, gelijk onze Heiland, Die zonder fouten en zonden Zijn edele zending op aarde heeft volbracht, om onze verlossing teweeg te brengen. Toch is het mijn dure plicht, Zijn voetstappen te volgen, en in het licht te wandelen gelijk Hij in het licht wandelde, zoodat mijn licht zal schijnen voor de wereld, en het

duistere in de zielen der menschen, die het licht nog niet hebben gesmaakt, daardoor verlicht mag worden.

De groote oplossing is, de woorden en handelingen van Jezus aandachtig te bestudeeren, zoodat ik bekend mag geraken met wat Hij heeft gedaan en wat Hij heeft nagelaten, en wat Hij wil dat ik doen en laten zal. Mijn plan is, gedurende het komende seizoen den Bijbel en de andere standaardboeken der Kerk, die over Zijn leven spreken, te lezen, en daarnaar mijn leven te regelen.

Ik ben overtuigd, dat ik dan zal leeren, meer liefde te bezitten, eerlijk te leven, mijn best te doen bij mijn dagelijkschen arbeid, de waarheid te spreken, mijn lichaam rein te houden door het woord van wijsheid te leven, tiende te betalen, om te helpen de organisaties der Kerk op te houden, en al het andere te doen, dat tot een volmaakt leven leidt, te veel om in het beperkte aantal woorden neer te schrijven. Leef ik hiernaar, dan zal mijn persoonlijk plan de 1934-1935 leuze in daden omzetten. Zal ik slagen? God geve mij kracht, mijn verknochtheid aan de Kerk van Zijn geliefden Zoon te openbaren.

KERKNIEUWS

Als erkenning voor buitengewonen dienst op het gebied van godsdienst en filosofie is de groote onderscheiding, om lid te zijn van de Philosophische Vereeniging van Groot Britannië of de „Victoria Institute”, aan twee vooraanstaande leiders van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen tebeurt gevallen. Br. Joseph Fielding Smith van den Raad der Twaalven en Dr. Franklin S. Harris, president van de Brigham Young Universiteit zijn de Kerkleiders, welke door deze bekende Britsche Philosophische organisatie onderscheiden zijn. Deze erkenning werd hun gegeven als belooning voor de buitengewone diensten, welke deze mannen ter verbetering der gemeenschap en voor ontwikkeling in kennis op godsdienstig en wetenschappelijk gebied, hebben bewezen. De Philosophische Vereeniging van Groot Britannië telt onder haar leden ongeveer 500 der geleerdste mannen der wereld van alle posities en kundigheden.

* * *

Een deel van het Salt Lake Tabernakel-koor, bestaande uit 300 prima stemmen, zal naar de California Pacific International Exposition te San Diego, Californië gaan en gedurende den zomer zes uitvoeringen geven. Het maakt deze excursie als de gasten van de Ford Motor Company, dezelfde maatschappij, welke hun bekend bezoek aan Chicago in 1934 steunde. Zij zullen van 19 tot 24 Juli te San Diego zingen en na dien tijd ook te Los Angeles enkele concerten geven. De Kerk mag werkelijk trots zijn op de groote onderscheiding, welke dit beroemde koor tebeurt valt, een uitnodiging te ontvangen, om op deze tentoonstelling te zingen.

ZENDINGSNIEUWS

Benoemingen en verplaatsingen

Ouderling Hendrik Winkel en Zuster Everdina C. Winkel is Utrecht aangewezen, om hun zendingsarbeid aan te vangen. Ouderling Cornelis de Jong is aangesteld als gemeentepresident te Arnhem.

Ouderling Dow T. Lewis is van Utrecht naar Amsterdam verplaatst, om aldaar zijn werkzaamheden voort te zetten.

Nieuwe zaal te Den Haag

Op den avond van den tweeden Paaschdag opende de Haagsche gemeente haar mooie nieuwe zaal, gelegen aan de Loosduinschekade 11 en 12. Dien dag werd een speciale dienst gehouden, en de zaal voor godsdienstbijeenskomsten en alle Kerk-werkzaamheden ingewijd. Elke organisatie had voor die gelegenheid bloemen aan te bieden en de zaal was gevuld met leden en vrienden.

Ze ligt gelijkvloers en aan zij- en achterkant bevinden zich een keuken en vijf heel mooie klaskamers, een kantoor voor het gemeentebestuur en een garderobe.

Wij wenschen de Haagsche gemeente succes in haar nieuwe lokaliteit en hopen, dat vele nieuwe leden zoowel als de tegenwoordige, profijt zullen weten te trekken van de gelegenheden, welke het nieuwe gebouw hun biedt, om God te dienen en van Zijn wegen te leeren.

Bijenkorfwerk en de Improvement Era

Het Meinummer van de *Improvement Era*, het orgaan van de O. O. V. en het priesterschap der Kerk, is grootendeels gewijd aan de herdenking van het twintigjarig bestaan van het Bijenkorfwerk. Het Bijenkorfwerk in de Nederlandsche Zending werd niet vergeten. Dit nummer bevat foto's van Zuster T. C. Hartman—Spaans en Wilhelmina Reijs in de eere-lijst van Bijenhousters. De namen van Zuster Neeltje van Leeuwen en Hermans Forsberg-Lyon, zijn eveneens in de Bijenhousterslijst der geheele Kerk opgenomen. Ditzelfde nummer bevat een foto van de Rotterdamsche Bijenkorfmeisjes en een artikel van Jansje Copier van Utrecht, alsmede een verslag van de Bijenkorf-prestaties in de Nederlandsche Zending, door Zuster Lyon geschreven.

INHOUD

Enkele opmerkingen omtrent des Heeren Tiende.	169	Voor jonge ogen	178
Hoe men leert onderwijzen	172	De O.O.V.-Juni-Conferentie	182
Verslag Groningsche Conf.	173	Mijn persoonlijk plan tot het in daden omzetten van de 1934-1935-leuze	182
Jezus de Christus	175	Kerknieuws	183
Van de Redactie :		Zendingsnieuws	183
Tienden.	177		